קיצור שלחן ערוך — דין סעודת הבראה

הָאָבֵל, בַּיּוֹם הָרִאשׁוֹן, אָסוּר לוֹ לֶאֱכוֹל סְעוּדָה הָרִאשׁוֹנָה מִשֶּׁלּוֹ. וּמִצְוָה עַל שְׁכֵנָיו שֶׁיִּשְׁלְחוּ לוֹ לִסְעוּדָה הָרִאשׁוֹנָה, וְנִקְרֵאת סְעוּדַת הַבְּרָאָה. וּתְחִלַּת הַסְּעוּדָה, תְּהֵא בְּבֵצִים אוֹ עֲדָשִׁים שֶׁהֵן עֲגֻלּוֹת וְאֵין לָהֶן פֶּה, כְּמוֹ שֶׁהָאָבֵל אֵין לוֹ פֶּה. וְאַחַר זֹאת, מֻתָּר לוֹ לֶאֱכוֹל כָּל מַאֲכָל וַאֲפִלּוּ בָּשָׂר. וּמֻתָּר לִשְׁתּוֹת קְצָת יַיִן בְּתוֹךְ הַסְּעוּדָה כְּדֵי לִשְׂרוֹת הַמַּאֲכָל בְּמֵעָיו, אֲבָל לֹא לִרְוֹת. (יֵשׁ אוֹמְרִים, דְּכָל הַיּוֹם הָרִאשׁוֹן, אָסוּר לוֹ לֶאֱכוֹל מִשֶּׁלּוֹ, אֲפִלּוּ אוֹכֵל כַּמָּה פְּעָמִים בַּיּוֹם).

אִם אֵינוֹ רוֹצֶה לֶאֱכוֹל בַּיּוֹם עַד הַלַּיְלָה, כֵּיוָן שֶׁעָבַר הַיּוֹם, הֻתַּר לוֹ לֶאֱכוֹל מִשֶּׁלּוֹ. וְלָכֵן מִי שֶׁהוּא דָּר יְחִידִי בְּכְפָר וְאֵין מִי שֶׁיִּשְׁלַח לוֹ סְעוּדַת הַבְּרָאָה, נָכוֹן שֶׁיִּתְעַנֶּה עַד הַלַּיְלָה. וּמִכָּל מָקוֹם אִם אֵינוֹ יָכוֹל לְהִתְעַנּוֹת, אֵינוֹ מְחֻיָּב לְצַעֵר אֶת עַצְמוֹ וּמֻתָּר לוֹ לֶאֱכוֹל מִשֶּׁלּוֹ.

אִשָּׁה נְשׂוּאָה שֶׁאֵרְעָה אֵבֶל, אָסוּר לָהּ לֶאֱכוֹל סְעוּדָה הָרִאשׁוֹנָה מִשֶּׁל בַּעְלָהּ, דְּכֵיוָן שֶׁהוּא מְחֻיָּב לְזוּנָהּ, שֶׁלָּהּ הִיא. וְכֵן מִי שֶׁיֵּשׁ לוֹ שָׂכִיר, אִם אוֹכֵל בִּשְׂכָרוֹ וְאֵרְעוֹ אֵבֶל, לֹא יֹאכַל סְעוּדָה הָרִאשׁוֹנָה מִשֶּׁל בַּעַל הַבַּיִת שֶׁלּוֹ. אֲבָל מִי שֶׁהוּא זָן יָתוֹם אוֹ בְּנוֹ אוֹ בִּתּוֹ בְּלֹא תְנַאי וְאֵרְעָם אֵבֶל, יְכוֹלִים לֶאֱכוֹל מִשֶּׁלּוֹ, שֶׁאֵין זֹאת שֶׁלָּהֶם.

אִשָּׁה, אֵין לַאֲנָשִׁים לְהַבְרוֹת אוֹתָהּ, אֶלָּא נָשִׁים מַבְרוֹת אוֹתָהּ.

אִם נִקְבַּר הַמֵּת בַּלַּיְלָה, אִם רוֹצֶה לֶאֱכוֹל בַּלַּיְלָה, אָסוּר לוֹ לֶאֱכוֹל מִשֶּׁלּוֹ, אֶלָּא מַבְרִין אוֹתוֹ. וְאִם אֵינוֹ רוֹצֶה לֶאֱכוֹל בַּלַּיְלָה, אָסוּר לוֹ לֶאֱכוֹל בַּיּוֹם סְעוּדָה הָרִאשׁוֹנָה מִשֶּׁלּוֹ, מִשּׁוּם דְּהַיּוֹם הוֹלֵךְ אַחַר הַלַּיְלָה, וַהֲוֵי לֵהּ יוֹם רִאשׁוֹן.

אִם נִקְבַּר הַמֵּת בְּעֶרֶב שַׁבָּת מִתֵּשַׁע שָׁעוֹת וּלְמַעְלָה שֶׁאָז אָסוּר לִקְבּוֹעַ סְעוּדָה, אֵין מַבְרִין אוֹתוֹ, מִפְּנֵי כְּבוֹד שַׁבָּת, וְלֹא יֹאכַל כְּלוּם עַד הַלַּיְלָה.

מַבְרִין עַל שְׁמוּעָה קְרוֹבָה, וְאֵין מַבְרִין עַל שְׁמוּעָה רְחוֹקָה (עַיֵּן סִימָן שֶׁאַחַר זֶה). שָׁמַע שְׁמוּעָה קְרוֹבָה בַּשַּׁבָּת, אֵין מַבְרִין אוֹתוֹ, וְאוֹכֵל מִשֶּׁלּוֹ. וְגַם בְּיוֹם רִאשׁוֹן שֶׁלְּאַחֲרָיו, אֵין מַבְרִין אוֹתוֹ, מִפְּנֵי שֶׁכְּבָר נִדְחָה יוֹם הַשְּׁמוּעָה.

וְכֵן מִי שֶׁמֵּת לוֹ מֵת וְנִקְבַּר בְּיוֹם טוֹב, אֵין מַבְרִין אוֹתוֹ. וְגַם לְאַחַר יוֹם טוֹב אֵין מַבְרִין אוֹתוֹ, כֵּיוָן שֶׁכְּבָר נִדְחָה. אֲבָל אִם נִקְבַּר בְּחֹל הַמּוֹעֵד, מַבְרִין אוֹתוֹ, אֶלָּא שֶׁאוֹכֵל כְּשֶׁהוּא יוֹשֵׁב עַל הַסַּפְסָל אֵצֶל הַשֻּׁלְחָן כְּדַרְכּוֹ, כִּי אֵין אֲבֵלוּת בְּחֹל הַמּוֹעֵד.

הָיוּ נוֹהֲגִין לְהִתְעַנּוֹת בְּיוֹם מִיתַת תַּלְמִיד חָכָם.